

VERONIKA
SYNKOVÁ

HRA PRO
APOLLÓNA

***Hra pro
Apollóna***

***Veronika
Synková***

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 11. a 1. elektronickou
publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Autor - © Veronika Synková
Obálka a ilustrace © Barb Rýdl

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-58-8 (PDF)
ISBN 978-80-88652-59-5 (Mobi)
ISBN 978-80-88652-60-1 (ePub)

Všem skvělým lidem, kteří nezapadají.

Anotace

Lukáš nemá snadný život. Otec ho přiměje dodržovat pravidla tím nejhorším způsobem a nutí ho vzdát se všeho, co má rád. Jenže s jeho bohémskou duší umělce a slabostí pro muže se v něm všechno bouří. Jen co vkročí na půdu univerzity, potkává Daniela. Dokonalého, krásného, ale nepřístupného studenta vyššího ročníku, který je v jeho očích ztělesněním Apollóna, řeckého boha světla a umění. Je rozhodnutý se s ním sblížit i přes strach a otřesný první dojem. Dokáží si k sobě najít cestu i přes veškeré strachy, které si oba nosí v sobě?

Prolog

Třikrát jsme museli zvedat oponu. A od první do poslední poklony jsem se, jako vždy, cítil zcela dojat. Miloval jsem tenhle svět. Zbožňoval jsem dokonce i těžká líčidla a soukání do mnohdy nepohodlných kostýmů. Divadlo nebylo jen můj koníček, nýbrž i domov. Nehodlal jsem se ho vzdát.

Ochotnické hraní znamenalo zrovna v mém případě těžký hazard, což jsem věděl. Utěšovala mě jen skutečnost, že o mém tajemství zde nikdo nic netuší. Ani o mé minulosti. Čím méně toho ví, tím méně mě ohrozí. S tím jsem dokázal žít.

Vojtěch našel mé rty sotva minutu potom, co jsme se všichni ztratili v zákulisí. Přitiskl mě s náruživostí ke zdi v kostymérně. Byl jsem unavený ze hry, ale stejně jsem neodolal smíchu. Jeho neutišitelná energie mě bavila.

Líbil se mi. Měl hluboké, skoro černé oči, tmavou pleť, exotický původ. Moc rád vyprávěl, jak babička přišla z Nigérie, aby se v Čechách vdala za nějakého Hrbka.

Všichni si už zvykli, že ho musí poslouchat. Připadalo mi to úsměvné.

Muže jako on jsem vyhledával. Velké, namakané, silné. Připadal jsem si s nimi v bezpečí. Ne, že by Vojta věděl, že potřebuji ochránce. O svých strašácích ve skříni jsem nikdy nemluvil. Snadněji se předstíralo, že neexistují. Zároveň mi ale nedovolili dát tomu volný průchod. Mohl jsem si jen užívat, nic víc nemohlo fungovat. A já měl pocit, že tenhle sexy snědouš poslední dobou žádal mnohem víc, než mohl mít.

Chvilí jsem oplácel jeho lačné polibky, ale pak jsem se odtáhl.

„Musím jít,“ řekl jsem nekompromisně. „Víš, že mě zítra čeká první den ve škole.“

Povzdechl si a políbil mě na krk.

„První den žádné zkoušky plnit nebudeš, brouku. Navíc, nikoho neoblbeš. Jsi nejméně zodpovědný člověk, jakého jsem kdy poznal.“

„A přesto mě miluješ,“ ušklíbl jsem se.

„Proto,“ opravil mě a oba jsme propukli v smích.

„Šílenče!“ vyprskl jsem.

„Rozum má cenu, jen slouží-li lásce.“

Pobaveně jsem se na něj podíval. Snažil se mě dostat, ale nejspíš nedosáhl vytouženého výsledku.

„Antoine de Saint-Exupéry, Kamenné srdce Korsiky,“ pronesl jsem bez dlouhého váhání.

„Sakra. A já doufal, že budu za umělce.“

Z toho, jak se na mne díval, mi bylo nad slunce jasné, že ačkoliv se známe teprve krátce, tak pro něj hodně znamenám. Na okamžik jsem dokonce dostal chuť utéct, ale on se teď tvářil tak zkroušeně, že jsem mu musel dát alespoň krátkou pusu.

„Zůstaň na prknech, která znamenají svět, Vojto. Víím, že na to máš.“

„Nechod,“ zašeptal prosebně. Zněl, jako by beze mne měl umřít. Děsivé! „Prosím.“

„Promiň,“ řekl jsem. „Prázdniny skončily.“

Odtáhl jsem se možná až příliš chvatně. Hodil jsem na sebe bundu a přes rameno tašku. Došel jsem skoro až k východu pro zaměstnance, když promluvil.

„Skončily prázdniny, nebo my?“

Ta slova mě přiměla zastavit se. Ohlédl jsem se a pohlédl mu do očí, ve kterých se leskly slzy. Uvědomil jsem si, že nemám odvahu zlomit mu srdce.

„Možná malý pivo?“

Vojtěch se mi vrhl kolem krku jako nadšené dítě a mně prolétla hlavou myšlenka: *Jedna noc navíc ani jednomu z nás přece neublíží.*

Nebo ano?

20. září 2022

Je to tady.

Dnes jsem poprvé prošel dveřmi fakulty a mám pocit, že dýchám úplně nový vzduch. Opravdu se tohle děje? Cíl, který jsem si vysnil, zde možná skutečně nabere reálné podoby. Do přednášek jsem se vrhl s nadšením, které zaujalo i samotné profesory, podle toho, co mi jeden z nich řekl.

Myslím, že jsem vznesl nejvíc dotazů ze všech lidí v aule.

Doufám, že mi moje snaha doopravdy k něčemu bude.

Nenávidím Vojtěcha Hrbka. Nenávidím pivo. A hlavně, ze všeho nejvíc, vodku. V puse jsem měl jako v polepšovně, hlava mi třeštila a žaludek dělal kotrmelce. Tohle zvládnou, ujišťoval jsem sám sebe. První školní den se na pozemcích fakulty prostě nepobleju. Dám to.

Se snahou správně dýchat a uklidnit rozbouřený žaludek jsem procházel mezi studenty a hledal vchod do budovy A, kde na mne čekala první přednáška. Naštěstí byla budova i značka na dveřích dost velká, abych ji viděl i ne úplně jasným zrakem.

Co jsem ale rozhodně spatřit nemusel? Dost nevhodně olizující se mladý pár. Nejen, že se chovali neslušně, ale ještě ke všemu jejich „líbačka“ působila dost nechutně.

Dobře, nedám to.

Kašlat na lidi. Rozrážel jsem je na všechny strany a neřešil, kam kdo poletí. Potřeboval jsem co nejrychleji najít záchod. Umyvadlo. Pisoár. Cokoliv! Neřešil jsem, jestli odstrukuji profesora nebo mladou

holku, co má padesát kilo i s postelí, tady se jednalo o těžký případ nouze! V ústech se mi rychle hromadily kyselé žaludeční šťávy. *Jestli si nepohnu, jistě se stane průšvih.* Někdo mě pevně chytil za rameno a zastoupil mi cestu.

„Pusť mě,“ vyštěkl jsem, aniž bych se díval jinam než za jeho záda. Pánské záchody! Cíl mé cesty.

„Nemůžeš takhle vrážet do lidí,“ ohradil se. Kupodivu nezněl našťvaně, spíše jako by mi domlouval.

Zvedl jsem pohled, abych si prohlédl muže, kterému ten melodický hlas patřil. A můj mozek, už tak otupělý, úplně vypověděl službu. Tohle nebyl kluk, chlapec ani muž. Pokud bych připustil, že existují bozi, a čas od času se jdou projít mezi obyčejné smrtelníky, pak jsem jednoho právě viděl před sebou. S nebesky modrýma očima a úžasně blondatými vlnitými vlasy vypadal jako řecký bůh slunce. Nepamatoval jsem si, co mi řekl, jen mi v hlavě zněl jeho hlas. Potřeboval jsem ho slyšet znovu.

„Prosím,“ hlesl jsem. Nevěděl jsem, zda prosím, aby promluvil, nebo mě pustil, protože jsem úplně zapomněl, kam

spěchám a proč. Vzápětí jsem si ale zase vzpomněl. „Já opravdu musím...“

„Nic nemusíš,“ zavrčel.

A zavrčel líbezně... Nezáleželo na tom, že se zlobí. *Klidně se zlob, prolétlo mi hlavou. Křič, nadávej. Vrč. Ach, prosím, Apollóne, zavrč ještě jednou.*

„Ne, vážně musím.“

„Říkám, že –“

Promiň. Nic víc jsem si pomyslet nestihl, když jsem si krknul tak kvalitně, že by se za podobný výkon nemusel stydět ani můj otec, a v následujících vteřinách, než jsem ho stihl varovat, hodil šavli. Ulevilo se mi, ano, ale ten slastný pocit trval milisekundu čistého času. Nejistě jsem se na něj podíval. S od pohledu drahýma botama, po kterých teď stékaly zvratky, očividně nebyl spokojený. Nejspíš se nejednalo o výstřelek poslední módy. Pár vteřin jen zíral s otevřenými ústy. Pak rty pevně semkl k sobě.

„Vážně?“ pronesl. V šoku nemohl ani křičet. A jako kdyby tohle nestačilo, kolem nás se pomalu ale jistě množil zvědavý dav spolužáků.

„Promiň.“ Na víc jsem se nezmohl.

„Promiň?“ zopakoval po mně. Na čele se mu začala rýsovat zuřivá vráska. „Děláš si prdel?“

I přes vážně špatnou situaci jsem se nedokázal ubránit pobavenému úsměvu. *Občas. Zíral bys jak. Ale zrovna v tuhle chvíli...*

„Čemu se směješ? Za pět minut mi začíná přednáška!“

Mysl se mi vyjasnila a já ztratil poslední špetky odvahy. Odstrčil jsem ho stranou a rozběhl se na záchody. Už jsem je sice akutně nepotřeboval využít, ale vážně se musel někde schovat.

„Hej!“ křičel za mnou. „Dlužíš mi boty! Zbaběle!“

Zabouchl jsem za sebou dveře kabinky a svezl se do sedu na záchodovou mísu. Obličej jsem skryl v dlaních. Srdce mi bušilo, div nevyskočilo z hrudi, a já marně přemýšlel, jestli brečet, nebo se smát. *Copak se tohle opravdu děje? Co to znamená?* Vůbec nesplňoval mé standardy. Štíhlý a bledý, úplný opak mužů, za kterými se běžně otáčím, a přesto...

Stačil mi jediný pohled do jeho očí, aby veškeré sliby, které jsem dal sám sobě, spadly a změnilly se v prach. Neřekl jsem si

snad, že se už nikdy nezamiluji? Že už nikdy nedovolím, abych byl já – nebo i ten druhý – vystaven tomu, co se stalo tehdy. Jinou možnost jsem neviděl. A teď, v moment, který by člověk ani nepostřehl, se můj život obrátil vzhůru nohama. Nemám sílu vzdorovat!

Po tváři mi, ve vší té bouři emocí, stekla zbloudilá slza.

Zjistil jsem snadno všechno, co jsem chtěl vědět. Rozpovídala se o něm první holka, se kterou jsem na přednášce mluvil.

„Je nejochotnější kluk, kterého znám,“ vyprávěla. „Na začátku jsem se tady vůbec nevyznala. Oslovila jsem ho po týdnu před školou a on se mnou prošel úplně všechno. Nevím, kde vzal čas, protože okamžitě zaplul do učení takovým způsobem, že tady snad i přespával, ale byl tak milej!“

„Dobře,“ pronesl jsem, abych zastavil vyčerpávající přívál slov. „Takže jak se jmenuje? A co studuje? V jakém je ročníku?“

„Je ve druháku Teorie a praxe právního procesu a je mu dvacet jedna.“ Tedy o rok

starší než já. Takže bych pořád ještě mohl mít šanci, jeden rok není tak hrozný věkový rozdíl... *Cože? Na co myslíš? Sklapni!* okřikl jsem sám sebe. Bojovat sám se sebou ale vůbec nebylo jednoduché.

„A jméno? Víš ho?“

„Daniel,“ řekla tak, že si spíš zamilovaně povzdechla. „Daniel Vícha. Myslíš, že by se ke mně jeho příjmení hodilo? Martina Víchová... Nezní to tak špatně, že ne? Měla bych ho pozvat na drink? Šel by? Nebo bych ho prostě mohla políbit... Vždycky můžu říct, že jsem si ho s někým spletla, kdyby něco... Ty jo, musím si začít cvičit podpis... Vždyť se na svatbě nebudu umět hezky podepsat!“ zasmála se. „Věřil bys, že jsem se tak dřív fakt chovala? Jo, asi zním šíleně... Ale naši jsou křesťané... Vštěpovali mi do hlavy, že s mužem musím mít sex až po svatbě, která je nejdůležitější bod vztahu... Ale Daniel by mohl být dobrý manžel, ne?“

Už podruhé během dne se mi začalo dělat špatně od žaludku. Přestal jsem pro jistotu vnímat, co všechno ta bláznivá přemalovaná blondýna povídala. Přemýšlel jsem nad svými věcmi, nad *svým Danielem*, abych byl upřímný. *Opravdu*

tomu můžu dát průchod? Můžu ho sbalit? Neublíží mu, co mě drží zpátky? Pokud se o mém vztahu dozví otec, neudělá mu ze života peklo, pokud bude dost statečný a neustoupí? Pokud se mu postaví? Budu já mít dost sil, abych ho před ním ochránil? A vůbec, když jsme u toho, ladilo by jeho jméno s mým?

Najednou mi odlehla bublina a já slyšel, že se Martina – nebo snad Marta? Její jméno jsem vypustil – na něco ptala. Trochu unaveně jsem na ni kouknul a ona se zarazila, když si nejspíš uvědomila, že potřebuju zopakovat, co mi povídala.

„Fajn, tak znova: Pořád jsem nemohla vymyslet, proč jsi mi povědomý. Jsi na škole přece první den... A pak mi to došlo! Ty jsi ten, co Dana poblil, že jo?“ Nezmohl jsem se kromě zrudnutí na nic dalšího, ani na přikývnutí, ale nepotřebovala jasnější odpověď. Začala se smát, až jí vytryskly slzy.

„Tak tohle je gól! Víš, co o tobě řekl, když ses ztratil?“

„Že jsem zbabělec, jsem ještě slyšel,“ zavrčel jsem.

„Jasně, ale taky, že jsi blbec.“ *Nepovídej. Nemáš tam něco, co bych nevěděl i sám?*

„Jo, stává se. Těžký úděl blbců. Občas o tobě něco takového prostě lidé řeknou.“

„Pobavil tím půlku školy. Možná budeš brzy stejně populární jako on. Divím se, že ještě nerozdáváš podpisy. Počkej, podepíšeš se mi?“ Začala hrabat tužku a papír, zatímco já na ni jen valil oči.

„Zbláznila ses?! Ne!? Další výbuch smíchu. Nejspíš se nedokázala ovládat! *Kolik že jí je? Neměla by být stejně stará jako on? Proč je takhle dětinská?!* Přesto, že se smála, a očividně si dělala legraci, pořád naléhala.

„No tak! Holky mi jinak neuvěří, že jsem s tebou mluvila! Prosím! Musíš!“ Nepřestávala se chichotat.

„Byla to nehoda! Radši na celou událost rychle zapomeň.“

„Myslíš, že vás někdo fotil?“ Sakra. Na tuhle možnost jsem zapomněl. *Je pravda, že fotka studenta zvracejícího na jiného je skvělý materiál pro kolování internetem.* Což mi zrovna neubralo na pocitu, že jsem si svým počinem vcelku zavařil.

Během dne jsem ho naštěstí už nepotkal, tudíž jsem byl ušetřen jakéhokoliv vysvětlování a dalších trapných momentů. Teď, večer doma, jsem neodolal nutkání vyhledat ho na sociálních sítích. Na fotografiích vypadal téměř stejně kouzelně jako naživo, i když se na nich nerozčiloval svým rozkošným způsobem. Nevěřil jsem na lásku na první pohled, a štváli mě lidé, kteří ano. Věděl jsem jen, že ho potřebuji víc poznat. Několikrát jsem téměř klikl na „odeslat žádost o přátelství“, ale vždy jsem nakonec změnil názor. Co bych mu napsal?! *Sorry za ty boty?* Pitomost. Pravděpodobně by ani neodpověděl. A pokud náhodou ano, pak určitě něco ve smyslu, abych začal šetřit. Popravdě, strašně rád bych, ale nemohl jsem.

Nebýt mého zatraceného otce, neměl jsem školu ani byt. Tenhle mu patřil, a já v něm směl bydlet za podmínek, které se mi nelíbily. Žádní kluci, žádné prachsprosté umění, a rozhodně žádná umělecká škola. *To jsem já! Člověk stvořen, aby tvořil, uvězněný ve zlaté kleci, ze které nemá jak uniknout.*

Šrámy, jež jsem měl na duši i těle, mi budou navždy připomínat, kým jsem a